

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 22

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Molt honorable president, celebrem avui el tercer debat de política general de la legislatura. I començo recordant, tal com vaig fer en les dues altres ocasions, que aquest és el nostre debat sobre l'estat de la nació. És per això que toca examinar la situació del país, més enllà d'una visió massa lligada exclusivament a allò que d'una forma restrictiva s'entén per política.

Tots coneixem aquelles paraules molt citades de Martí i Pol: «Som on som; més val saber-ho i dir-ho.» Cal que en aquest debat el Parlament demostrï que sap on és el país i tingui la valentia de dir-ho, demostrar a la ciutadania que som conscients dels seus problemes i les seves inquietuds. Perquè aquesta és la primera condició per proposar solucions. El realisme de saber on som i reconèixer-ho no implica caure en el pessimisme o en el catastrofisme partidista i interessat. És el primer pas per poder oferir a la ciutadania la confiança que el país tirarà endavant i superarà la crisi econòmica.

Des de l'anterior debat han passat moltes coses a Catalunya. La principal és que, tal com ens temíem, la crisi s'ha agreujat i ha colpejat amb força amplis sectors de la societat. Sectors claus de l'activitat econòmica pateixen la crisi. Aquesta té els seus efectes en la base industrial del país, però igualment es manifesta de forma preocupant en l'agricultura i la ramaderia i també en el sector dels treballadors autònoms. Es generen expedients de regulació d'ocupació que afecten molts treballadors i treballadores en grans empreses prou conegudes. I, alhora, segueix el degoteig, menys cridaner però igualment terrible, de tancaments o acomiadaments que afecten dues, tres o deu persones en empreses petites. I la situació s'agreuja per

als aturats als quals s'ha acabat el subsidi d'atur i es troben sense ingressos. Nosaltres ja reclamàvem a l'Estat fa un any un nou tipus d'ajut per a aquestes persones; ha arribat tard i amb una primera regulació decebedora que en part hem contribuït a corregir.

Continua encara pendent l'exigència de responsabilitats als qui des del sector financer són els principals, tot i que no els únics, culpables de la crisi. No hi ha hagut càstig i encara es discuteix si cal limitar els ingressos i la forma de funcionar dels grans dirigents de la banca. Avui hem conegut que un alt directiu del Banc Bilbao Vizcaya Argentaria cobrarà més de 3 milions d'euros bruts cada any fins que es jubili i més de 52 milions d'euros en jubilar-se –una vergonya–, mentre, malgrat els ajuts que el sector financer ha rebut, els crèdits a les famílies i a les petites empreses continuen restringits. Cada cop més famílies han de recórrer als serveis socials ja que tots els seus ingressos queden absorbits pel cost de la hipoteca. I, per acabar-ho d'agreuja, ens consten pràctiques abusives que es produeixen quan una persona ha de demanar un ajornament del pagament de la hipoteca i se li concedeix, però a canvi de modificar el tipus d'interès que pagava fins llavors i que s'estava beneficiant de la baixada de l'euríbor. Tot això en el marc d'un sistema financer espanyol que, al costat de l'italià, és el que més comissions de tota mena cobra per realitzar qualsevol gestió i que la Unió Europea qualifica d'opac.

Aquesta situació té conseqüències socials. Que ho preguntin als ajuntaments, que han vist augmentar de forma considerable les persones que han de menester ajuts de tot tipus. O tan sols cal apropar-se als supermercats de determinades zones per veure persones que esperen que llencin els aliments sobrants per anar a recollir-los. O constatar que hi ha famílies que subsisteixen gràcies a les minses pensions dels pares ja jubilats perquè els fills adults s'han quedat sense feina.

L'impacte de la crisi és més greu en determinats segments de la societat. La gent jove pateix l'atur però també una precarietat i temporalitat cròniques que dificulten la seva emancipació. Aquests efectes són visibles en el món urbà, però igualment tangibles en el món rural. També les dones, les famílies monoparentals, els adults de més de cinquanta anys que perden la feina o les persones procedents de la immigració. I un

sector molt feble, la gent gran. Per a molta gent gran que viu sola una petita reparació no prevista d'un electrodomèstic o de la llar pot suposar que es quedi sense recursos econòmics per acabar el mes. I cal no oblidar de cara al futur que l'any 2020 l'esperança de vida al nostre país se situarà als noranta anys. La Unió Europea impulsa cada vegada més polítiques no tant sectorials com adreçades al suport als diversos moments vitals dels ciutadans i ciutadanes. I les polítiques socials també generen activitat econòmica. Com diu el president del Brasil, Lula da Silva, cal començar a parlar no de despesa social, sinó d'inversió social.

Avui és més necessari que mai dotar de recursos econòmics els ajuntaments. Són la primera línia d'actuació davant els efectes socials de la crisi. És cert que tenen una base d'ingressos propis relativament més resistent a la davallada de l'activitat econòmica que la de la Generalitat, però també és cert que aquests ingressos, ja insuficients, han baixat i que alhora s'han multiplicat les necessitats dels seus serveis socials i també dels serveis no obligatoris. I és als municipis i als seus barris on ens juguem la cohesió de la nostra societat. L'Estat central té pendent des de l'inici de la democràcia resoldre el sistema de finançament municipal. Fa uns mesos els ajuntaments catalans varen donar suport a la Generalitat per reclamar el nou sistema de finançament de Catalunya. Ara aquest Parlament i el Govern, que ja ha millorat substancialment les aportacions que es realitzaven en l'època de Convergència i Unió, han de fer pinya amb els municipis per buscar solucions.

I també cal donar suport a tots els serveis públics, a entitats i organitzacions que ajuden a pal·liar els efectes de la crisi, des de Caritas a totes les ONG que, des de perspectives ideològiques diferents, estan ajudant la gent. I en especial cal defensar el paper dels sindicats, Comissions Obreres, la UGT, la USOC, que en circumstàncies molt difícils canalitzen les justes reivindicacions dels treballadors que es poden quedar sense feina. Només alguns exemples. A la meua comarca, al Baix Llobregat, avui les persones aturades són 59.000; a Barcelona ciutat els aturats han passat de cinquanta mil a noranta mil persones en un any i mig. Per això quan des de la patronal es proposen mesures que són autèntiques provocacions, com l'abaratiment de l'acomiadament, un govern d'esquerres, a l'hora que ha d'apostar pel diàleg amb tots els agents socials, no pot situar-se al mig com si fos neutral. Els sindicats defensen

mantenir les condicions laborals, les regles de joc que hem establert les institucions durant els darrers anys. I cal repetir-ho quan ens trobem ben a prop de la Jornada Mundial pel Treball Digne, que tindrà lloc la propera setmana, el dia 7 d'octubre.

Em meu grup parlamentari no considerarà que estem sortint de la crisi fins que no es torni a recuperar la creació de llocs de treball. No menyspreem els signes de recuperació que es poden intuir, però el Govern no pot conformar-se amb cap més brot verd que el de la creació de llocs de treball. La sortida, tal com ja dèiem l'any passat, és un canvi de model productiu, de model de desenvolupament, en el qual cal comptar també la població rural, que sosté el territori i l'equilibra. Avui tothom coincideix a criticar un fals creixement basat en l'especulació immobiliària, fins i tot aquells que la van tolerar o fomentar quan governaven. El problema és que, a més a més dels factors globals, la crisi a Espanya i Catalunya té un element que la fa més greu: els anys anteriors a la crisi s'havia crescut, però en una direcció equivocada. Si fa un temps apostar per un canvi de model semblava una proposta radical, avui és un clam. Ho ha escrit l'exministre Joan Majó: no es tracta de recuperar els llocs de treball perduts, es tracta d'anar creant nous llocs de treball inventant noves activitats i adaptant-les a les persones per exercir-les.

I aquí el meu grup torna a plantejar les possibilitats que ofereixen camps com l'extensió dels serveis assistencials a les persones, les noves tecnologies, les iniciatives de recerca, les empreses agroalimentàries d'alt valor afegit...

Fitxer 23

...la implantació de sistemes per a les energies renovables, el turisme sostenible o la preservació del medi ambient, el que nosaltres denominem «un nou estat verd del benestar».

En aquest Parlament s'ha afirmat repetidament que les polítiques mediambientals eren un fre per a l'economia, per al desenvolupament; s'ha acusat de talibans de l'ecologia als que simplement intentàvem que s'apliquessin directives de la Unió Europea. La lluita contra el canvi climàtic és un bon exemple de com l'actuació

conjunta d'administracions, empreses i societat civil pot esdevenir una eina útil per fer front a un dels principals reptes de la humanitat, però també a relançar una activitat econòmica entesa de forma diferent.

A Catalunya es va celebrar fa més d'un any la Convenció contra el canvi climàtic, organitzada per la Generalitat. El proper mes, Barcelona acollirà l'última reunió organitzada per Nacions Unides –el president hi va fer referència– abans de la cimera de Copenhaguen sobre el canvi climàtic. Un esdeveniment que es celebra a Catalunya no pas per casualitat i que aplegarà més de tres mil persones, bona part d'elles representants governamentals, d'entitats i d'empreses, que concretaran a Barcelona les negociacions que han de permetre l'èxit de la cimera de Copenhaguen.

Això també és projecció i presència internacional de Catalunya, però alguns partits sembla que no vulguin assabentar-se del que passa al món, encara que tingui lloc aquí. No n'hi ha prou de declarar-se admirador d'Obama, també cal llegir els seus discursos i les seves propostes. I avui el senyor Mas –que ara no hi és–, ell que vol dirigir un país, ha de tenir discurs sobre el canvi climàtic i no n'ha dit ni una paraula –ni una paraula.

Cal tenir discurs i acció de govern, com l'estratègia catalana per la mitigació del canvi climàtic o la dessalinitzadora del Prat entesa no com una infraestructura més, sinó com la culminació d'una nova cultura de l'aigua, basada en l'estalvi i la reutilització; o la política pública d'habitatge, una de les prioritats d'aquest Govern, que en alguns dels seus molts camps d'actuació, com la rehabilitació d'habitatges, suposa millora de la qualitat de vida a la llar, millora de l'eficiència energètica i possibilitats d'ocupació en un sector tan sensible com la construcció.

També és fonamental per definir el model de país i sortir de la crisi el Pacte nacional d'infraestructures. En aquest camp, la inversió promoguda per l'Administració és molt important, però també en aquest cas cal no caminar en la direcció equivocada. Si apostem per un canvi de model, aquest canvi ha d'afectar la visió tradicional, ja superada, que ha confós infraestructures exclusivament amb carreteres per al transport privat.

No diem que no calguin carreteres, sobretot millorar les existents sense trencar la certa harmonia que algunes mantenien amb el paisatge. El que diem és que la prioritat ha de ser el transport públic i molt especialment el ferrocarril. I que cal incloure dins del concepte modern d'infraestructures les que afecten l'aigua i els residus.

Per això el meu grup signarà el pacte nacional, i lamentem que Convergència i Unió, després d'exigir-lo de forma repetida, es negui ara a firmar-lo. I, si us plau, no donin la culpa a Iniciativa. Si Convergència i Unió no el firma és perquè el pacte no inclou la seva visió carrinclona de les infraestructures, basada en innecessàries obres faraòniques, com el transvasament del Roine, que fa poc varen posar com a condició per signar, o un quart cinturó pensat amb motivacions que res tenen a veure amb les necessitats de mobilitat de la ciutadania del Vallès Occidental, del Vallès Oriental o del Baix Llobregat.

I en aquest nou concepte de desenvolupament ens trobem que el nostre país disposa d'una xarxa de cooperatives, d'economia social, del tercer sector, que conformen un teixit econòmic i social molt més fiable que les empreses que avui vénen i demà se'n van, perquè donen prioritat als seus interessos dels centres de decisió per damunt del que consideren perifèria.

La tradició cooperativa de Catalunya és avui un mecanisme especialment adaptat a la nova economia de la societat del coneixement. I l'aposta per l'educació, per la formació, educació al llarg de tota la vida, des de l'escola bressol a la universitat, amb especial atenció a la formació professional, però també a la formació d'adults.

El professor Joan Subirats, en un article titulat «La gran assignatura pendent», ens recorda que les escoles d'adult són en molts casos l'única possibilitat dels nou-vinguts o dels joves que, després d'una transició en el mercat de treball, amb l'única acreditació del certificat d'escolaritat, volen recuperar la seva trajectòria formativa.

I no s'enganyin, el problema de la Llei d'educació no és que no tingui el suport d'Iniciativa, és que no tingui el suport d'una part de la comunitat educativa, la meitat de les entitats que varen signar el pacte nacional.

El meu grup vol destacar algunes actuacions del Govern de la Generalitat, que considerem clarament positives. Posaré tres exemples. El primer: l'augment de la dotació de beques menjador a les escoles, una mesura que el meu grup va proposar en l'actualització de l'acord de govern d'entesa, una mesura imprescindible perquè moltes famílies vegin disminuïdes les seves necessitats de despesa.

El segon: l'Acord d'ocupació juvenil, signat fa pocs dies per la Generalitat, Foment de Treball, Pimec, Acció Jove Comissions Obreres, Avalot UGT i el Consell Nacional de la Joventut i que preveu seixanta-cinc accions concretes per a joves de setze a vint-i-nou anys i que ordena el conjunt de polítiques per a la joventut, atorgant centralitat a l'ocupació.

I el tercer: l'aprovació en el Consell Executiu de la setmana passada del Decret d'energia eòlica, que suposa una aposta real per les energies renovables i la creació de llocs de treball vinculats a aquest sector.

Dues reflexions més. El meu grup considera la política fiscal un instrument per sortir de la crisi; és una forma legítima d'obtenir més recursos públics per aconseguir més equitat social. No som uns radicals inamovibles. En aquesta legislatura el Govern de la Generalitat ha ajustat l'impost de successions i donacions per tal que tan sols afectés determinats immobles, a partir d'uns valors elevats, i que no gravés la transmissió de l'habitatge habitual. Un tribut, per cert, que Convergència i Unió va aplicar mentre va governar.

Però no és aquest el tema. Nosaltres estem exigint al Govern central un increment dels recursos públics, i això requereix una fiscalitat equiparable a la de l'entorn europeu. La nostra posició és la contrària a l'expressada per un important representant del sector financer espanyol que va dir fa uns dies que calia augmentar els impostos a les classes mitjanes i no a les rendes altes.

Doncs, bé, nosaltres el que volem és incrementar els impostos a les rendes més altes i no a les classes mitjanes ni a les menys afavorides, i amb l'objectiu que siguin les rendes altes, que s'han beneficiat tant i tant dels anys de bonança econòmica, les que ara contribueixin que les administracions puguin ajudar els sectors socials que més ho necessiten.

No sembla que el Govern central s'atreveixi a anar clarament en aquesta direcció. Com escrivia fa poc el catedràtic d'economia de la Universitat de Barcelona Joan Tugores, l'argument real per no gravar les grans fortunes és l'amenaça que puguin utilitzar els seus enormes recursos no tan sols contra el Govern de torn, sinó contra els interessos del conjunt de la ciutadania.

I recordem, finalment, una vegada més, que un dels instruments, no prou aprofitat encara, per generar més ingressos públics és la lluita contra el frau fiscal, més freqüent, per cert, en les rendes més altes.

Una segona reflexió arran del cas Millet. El pitjor que li pot passar a un país que està vivint una greu crisi econòmica, que comporta sacrificis per a la major part de la societat és l'esclat d'uns fets com els que afecten el Palau de la Música. Però, dit això, valorem positivament que els delinqüents hagin estat descoberts. Desitgem que la justícia arribi fins al final amb la depuració# d'uns fets delictius gravíssims, i que sigui conscient de l'alarma social causada i que actuï fins al final amb totes les conseqüències. Alhora hem d'evitar caure en l'estratègia de la defensa d'en Millet de repartir i diluir unes responsabilitats que són de qui ha comés els delictes. Això no vol dir que les administracions no hagin de reflexionar a fons sobre com ha estat possible que hagi passat el que ha passat i adoptar les mesures necessàries perquè no torni a repetir-se mai més.

També convindria recordar, ara, els dos debats que hem viscut en aquest Parlament amb relació a la regulació de les fundacions, quan l'oposició acusava el Govern d'intentar limitar l'autonomia d'aquestes entitats i d'imposar excessius controls.

Però hi ha una altra reflexió que molta gent s'està fent: el diferent tracte que avui encara, al segle XXI, reben les persones o les entitats en funció del cognom, l'origen o la posició social. Quantes associacions de veïns, entitats culturals, ONG s'estan preguntant com ha pogut passar això, quan a ells per una subvenció de mil euros se'ls obliga a aportar, com és lògic, tots les justificants, sota l'amenaça de quedar-se sense subvenció l'any proper?

Dins d'aquesta tendència al tracte privilegiat, cal situar algunes reaccions sorgides de Convergència i Unió el mateix dia de l'entrada dels Mossos d'Esquadra al Palau per

ordre judicial. Expressions com «ocupació del Palau pels Mossos» o com «persecució». Ben segur que més d'un avui preferiria haver callat aquell dia.

Però malgrat tot la realitat cultural de Catalunya és la dels cantaires de l'Orfeó Català, que tot i les dificultats viscudes apostaven i aposten per la música, la de milers d'entitats cíviqes que structuren l'activitat cultural arreu del país, la dels centres públics de producció cultural que funcionen de forma correcta i la de tots els artistes que treballen cada dia per oferir-nos creacions de qualitat.

I aquest argument ens retorna a la crisi econòmica i al convenciment que plegats, Govern i agents socials, ens en sortirem.

L'autogovern. Quin és avui l'estat del nostre autogovern? Els convido a imaginar com estarien valorant alguns l'estat de l'autogovern del país si amb un govern de Convergència i Unió s'hagués aprovat un nou estatut tan potent com l'actual, s'hagués concretat l'aplicació d'una disposició que posa fi a la manca d'inversió crònica de l'Estat a Catalunya, s'hagués aprovat un nou sistema de finançament que multiplica per cinc els recursos de l'anterior i s'haguessin aprovat traspassos com Rodalies de Renfe o la Inspecció de Treball.

La valoració que faria la mateixa Convergència i Unió seria d'èxit extraordinari. És cert que tot això ho hem aconseguit entre tots, però quan han governat les esquerres. I ara sembla que tot s'hagi d'amortitzar en pocs dies i que no tingui més importància.

Convergència i Unió va perdre el mes de juliol la seva batalla per intentar devaluar l'acord de finançament; no ho va aconseguir, però tan sols dos mesos després determinats sectors semblen haver decidit que d'aquell èxit, pel qual hem treballat durant molts anys, ja no convé que se'n parli.

Doncs, bé, el meu grup vol parlar-ne i destacar que aquest setembre del 2009 Catalunya té el nivell d'autogovern més gran que mai no ha tingut des de 1714, i que això ha estat possible perquè les esquerres vàrem tenir la valentia d'acabar amb els anys de desorientació dels darrers governs convergents. Ens ha costat arribar fins aquí, hem pagat un preu elevat, però ens n'hem sortit.

I una precisió ara al senyor Puigcercós, aquest Govern té molts mèrits, però no el d'haver relligat per primera vegada esquerra i catalanisme. Afortunadament per al país aquest lligam té molts anys, ho avalen la història de partits com Esquerra Republicana o el PSUC i noms tan diversos com Francesc Macià, Lluís Companys, Joan Comorera, Montserrat Roig, Antoni Gutiérrez, Maria Aurèlia Capmany o Joan Raventós.

El mes de juliol el Parlament va discutir l'acord de finançament; volem encara recordar-ne tres característiques essencials. Per primera vegada la solidaritat va acompanyada de l'obligació que les comunitats que la rebran tan sols poden dedicar-la a educació, salut i serveis socials. Catalunya quedarà situada, després d'aplicar-se l'anivellament, per damunt de la mitjana, principi essencial dels estats federals. I Catalunya rebrà, entre els anys 2009 i 2012, cinc vegades més recursos que els que van suposar l'acord Convergència i Unió - PP per al període anterior.

I el desplegament de l'Estatut continua avançant en allò que depèn en exclusiva de Catalunya. Entre les lleis aprovades i les que es trobe en fase de projecte o avantprojecte, estem parlant de setanta lleis que hauran renovat el sistema institucional català, hauran desenvolupat els drets definits a l'Estatut i hauran assumit les noves competències derivades del nou marc estatutari.

Pel que fa als traspassos, durant el període 2007-2009, s'han aprovat setze traspassos i n'hi ha vuit més en diferents fases de negociació. Entre els ja acordats es troba, en matèria d'immigració, el d'autoritzacions inicials de treball d'estrangers.

Demà Catalunya es convertirà en la primera comunitat de l'Estat que exercirà aquesta competència. És un bon exemple per comentar, per la data i pel fet que el Govern del PP a la Comunitat de Madrid ha decidit presentar un recurs davant del Tribunal Suprem. És un bon exemple, perquè, després de destacar el repte que per a Catalunya suposa la immigració i reclamar mecanismes per incidir-hi, aquest traspàs va passar desapercebut o va ser considerat en alguns sectors poca cosa.

Ara resulta que el Govern de la senyora Esperanza Aguirre opina que aquesta nova competència de la Generalitat desmembra l'Estat i s'hi oposa amb tots els mitjans al seu abast. Una bona lliçó per als que a casa nostra no valoren els avenços que anem

assolint i la constatació que, una vegada més, el PP català es torna a oblidar de defensar els interessos de Catalunya per supeditar-se a allò que decideix el PP a Madrid, el mateix que va passar amb l'Estatut.

Pel que fa als traspassos amb diferent fase de concreció, volem destacar-ne dos que tenen una especial incidència en la qualitat de vida de la gent i en la prestació dels serveis públics a Catalunya. Primer, el de la Inspecció de Treball, una eina essencial per vetllar per les condicions laborals a les empreses, una de les principals reclamacions dels sindicats en la discussió del nou Estatut.

Segon, el de Rodalies de Renfe, que entre altres coses permetrà a la Generalitat reemplaçar l'Estat l'any que ve en l'actual contracte programa subscrit entre l'Estat i Renfe. La reclamació ve de lluny i ha de posar fi a la manca crònica d'inversió de Renfe a Catalunya, que va provocar el caos que tots recordem, però que encara aquest agost ha estat la causa –la manca d'inversió en un pas en mal estat– de la mort d'una persona en cadira de rodes a la meva ciutat, a Sant Feliu de Llobregat.

Sempre hi pot haver averies i accidents, però mai més n'hi ha d'haver per manca d'inversió i deixadesa.

El balanç és clarament negatiu pel que fa al desplegament normatiu que correspon a les institucions de l'Estat; molt poca cosa, tan sols la Llei reguladora de l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal. Tot el títol de l'estatut que afecta el poder judicial queda sense desplegar, si el Govern central no s'atreveix o no vol

Fitxer 24

...[tirar] endavant les reformes legals necessàries començant per la de la Llei orgànica del poder judicial. L'actual ministre de Justícia, el senyor Caamaño, que va negociar amb nosaltres l'Estatut, va adquirir uns clars compromisos polítics i personals, ara tenim tot el dret a exigir-ne el compliment.

En resum, el meu grup valora de forma molt positiva l'acord de finançament, la concreció de la disposició addicional tercera i el desplegament estatutari realitzat per les institucions catalanes. Constata els avenços en matèria de traspassos, tot i les

resistències centralistes i la lentitud inicial, i fa un balanç clarament negatiu dels aspectes que són competència de l'Estat i n'exigeix al Govern del PSOE el seu desbloqueig. Alhora, defensem la necessitat de nous acords pel que fa als traspassos de serveis regionals de Renfe, que han de significar la millora del servei ferroviari en tota la xarxa catalana; dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell i l'assoliment per part de la Generalitat d'una posició determinant en la gestió de l'aeroport del Prat. Tot això no implica que Iniciativa - Esquerra Unida renunciï a continuar avançant en l'eixamplament dels drets nacionals de Catalunya. El fet que hagi calgut impulsar una iniciativa legislativa popular per assegurar que TV3 es pugui veure al País Valencià demostra fins a quin punt som encara lluny d'aconseguir que l'Estat espanyol reconegui la seva realitat plurinacional, pluricultura i plurilingüística.

Tres anys després de la seva entrada en vigor l'Estatut encara està pendent de la sentència del Tribunal Constitucional, el meu grup està plenament convençut de la constitucionalitat de l'Estatut, i no ens faran moure d'aquí. Tot i així volem deixar constància que considerem un greu error que en algun sector polític català ja es tinguin pràcticament preparades les pancartes per enterrar l'Estatut, donant per fet una sentència negativa. Forma part d'una visió equivocada que creu que per avançar més ràpid en l'autogovern cal que tot vagi malament, enlloc de consolidar allò que ja hem aconseguit. El nostre horitzó més nacional va més enllà de l'Estatut, però defensem alhora un principi bàsic del catalanisme: «Catalunya un sol poble.»

Els responsables que l'Estatut estigui pendent de sentència tenen noms i cognoms: el PP i el defensor del pueblo, i la resta de forces polítiques catalanes no ho podem oblidar com si fossin decisions ja superades pel temps, cal exigir que retirin els recursos, però la millor resposta política seria el compromís de no pactar amb el PP, ni el Govern de la Generalitat, ni en el Govern de l'Estat, i d'explicitar que el senyor Mújica, defensor del poble que recorre contra el poble no es mereix el suport de cap partit català. El pacte polític entre l'Estat espanyol, representat pel Congrés i el Senat, i Catalunya, representada pel seu Parlament i pel poble que es va pronunciar en referèndum, no pot quedar trencat per una sentència del Tribunal Constitucional. (Ara es comprova la raó que tenia el PSUC, representat per Jordi Solé Tura, quan en la tramitació parlamentària de la Constitució de 1978, va intentar que les lleis votades en

referèndum no quedessin sotmeses al control del Tribunal Constitucional per evitar, precisament, el xoc entre dues legitimitats.)

També el catedràtic de la Universitat de Sevilla, Javier Pérez Royo, ha defensat que el Tribunal Constitucional no pot ser jutge d'un estatut d'autonomia regulat per l'article 151 de la Constitució, i menys un tribunal que es troba en una situació ben peculiar, un magistrat finat fa més de quinze mesos que no ha estat substituït; quatre magistrats que va finalitzar el seu mandat fa més d'un any i mig i un magistrat recusat pel PP que no pot intervenir, però amb una circumstància que ho fa tot més greu i indignant. Des del maig de 2007, fa més de dos anys, està en vigor la modificació de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que preveu que els quatre magistrats proposats pel Senat seran elegits entre candidats presentats per les comunitats autònomes, pels parlaments autonòmics. Aquest Parlament va nomenar dos reconeguts juristes com a candidats, la seva elecció està bloquejada. Hi ha motius per compartir el diagnòstic d'un destacat periodista que ha escrit fa poc «el PP ha pres com a hostatge el Tribunal Constitucional perquè li doni el que vol: una sentència majoritària contra l'Estatut.» Per això el meu grup comparteix la recepta del Govern: fermesa i unitat.

Vaig acabant. Aviat farà tres anys des que el Govern del president Montilla va prendre possessió, el meu grup valora positivament el seu funcionament i les seves realitzacions –en la meva segona intervenció faré esment de la tasca que encara resta per fer. És evident que un Govern format per tres forces polítiques diferents presenta una complexitat especial, però les tres forces polítiques hem après a fer compatible la unitat de Govern i les lògiques especificitats de cada partit. Un Govern de coalició no és una anomalia, és el reflex d'una societat plural, i el meu grup està orgullós de formar-ne part en representació dels sectors de la societat catalana que ens han fet confiança.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El Molt Honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, agraeixo el seu to constructiu, el conjunt de reflexions i d'aportacions que ha exposat aquesta tarda, i el suport compromès que el seu grup parlamentari està donant durant tota la legislatura a l'acció de govern des d'aquesta visió plural a què vostè feia referència. Certament, em planteja vostè tot un seguit de temes força rellevants, alguns de caire més sectorial, però que com es desprèn també de la seva intervenció, tenen una gran importància per al país, i d'altres, òbviament, de caràcter més general que apunten a consideracions interessants sobre la situació política i econòmica, diguem, que passaria a recollir i comentar tot seguit.

Certament que estem travessant per una greu crisi econòmica, certament no provocada per aquells que més l'estan patint, en part provocada per alguns dels que, com vostè deia, a la vegada que pregonen, diguem, l'abaratiment de l'acomiadament ho fan des de blindatges substancials, i crec que no estranyarà a ningú si dic que el conjunt de treballadors, d'emprenedors, d'autònoms o de joves que ho estan passant malament no tenen la responsabilitat de les causes de la crisi financera que s'ha produït, de la crisi econòmica d'aquest ja darrer any i mig, però sí que estan plenament afectats per les conseqüències en l'economia real que aquesta ha provocat.

El Govern, o millor dit, els governs davant d'aquesta situació han actuat com calia, prenent les mesures necessàries per, en primer lloc, assegurar l'estabilitat de les nostres entitats financeres, però simultàniament el Govern de Catalunya, com vostè sap, ha pres totes les mesures al nostre abast per no permetre que aquells que no són els culpables de la situació acabin pagant-ne les conseqüències. És veritat que no està resultant senzill aconseguir-ho, també cal dir-ho, sóc plenament conscient que encara resten uns temps d'incertesa i d'altres taxes d'atur, segurament més, sense dubte, més del que tots voldríem, amb els conseqüents riscos d'exclusió social i de possibles assentació de la pobresa, que hem de tenir molt present. I precisament per aquest motiu, coherents amb el nostre compromís d'evitar que ningú quedi enrere és pel qual hem demanat un esforç de responsabilitat i de solidaritat, i un capteniment

també de prudència i de sensatesa al conjunt de la ciutadania, dels agents socials, de les patronals, del món local, dels partits polítics. En molts casos, en la gran majoria de casos, aquesta responsabilitat també s'ha anat imposant, com vostè sap. En la meua intervenció d'ahir jo mateix apuntava a l'exemple del sector de l'automoció en què el rigor, la responsabilitat i la visió de futur del conjunt dels agents econòmics i socials i de les seves administracions implicades han estat clau per trobar algunes solucions viables.

Però vostè sap bé que aquesta acció del Govern d'impulsar les condicions per facilitar la viabilitat de les nostres empreses no ha començat amb la crisi, sap bé que el Govern està liderant des de l'inici de la legislatura el diàleg amb els agents econòmics i socials per dissenyar el futur de l'economia catalana. Ho estem fent en el marc de l'acord estratègic precisament amb aquesta orientació de canvi de model de creixement en què estem treballant i amb el qual vàrem començar a treballar, afortunadament, abans de la crisi. Ho estem fent amb contacte directe i continu amb els actors de la nostra economia per conèixer de primera mà la realitat laboral i empresarial del país, i precisament d'aquesta feina callada i constant se'n deriven acords rellevants, com per exemple, i vostè n'ha fet referència, a l'acord sobre el Pla de mesures per a l'ocupació juvenil.

Per tant, senyor diputat, insisteixo, aquest és un Govern que creu en el diàleg social, que el practica en tot moment, i que aplica de forma diligent també els seus resultats, i en aquest moment això representa, crec, un valor inapreciable per la seva utilitat –per la seva utilitat– a l'hora d'afrontar els problemes concrets i quotidians. Em dirà que vostè sap què fem constantment i que espero que doni més fruits també en un futur proper. A la vegada també, i vostè n'ha fet referència, també voldria destacar l'actitud exemplar i responsable dels ajuntaments en la gestió quotidiana de les conseqüències de la crisi, d'uns ajuntaments que saben, i que nosaltres sabem que ho estan passant malament, però que tenen i tindran el suport decidit del Govern de Catalunya, perquè vostè sap que no concebem la governació de Catalunya sense la col·laboració estreta i lleial entre el Govern del país i els móns locals, malgrat les dificultats i la limitació de recursos de tothom, també del Govern de Catalunya.

Coherents, precisament, amb aquesta convicció, els governs de progrés en aquests sis anys han incrementat les transferències al món local en un 180 per cent i en el mateix període s'ha multiplicat per 2,4 el fons de cooperació local fins arribar a 151 milions d'euros d'enguany, i la inversió del Pla únic d'obres i serveis, del 2008-2012, ha augmentat un 43 per cent en mitjana anual respecte a l'anterior pla del 2003-2007. Més endavant explicaré altres mesures que afecten directament també al món local, que tenen com a finalitat aquesta, precisament, que és la de lluitar contra la crisi.

Com pot veure, tota acció de govern que estic exposant té com a norma atendre aquelles persones que pitjor ho estan passant, entre les que destaquen els milers de famílies treballadores que per desgràcia no arriben a final de mes, que tenen dificultats per arribar a final de més. I en aquest sentit, i concretant la resposta a algunes de les qüestions que vostè ha plantejat en la seva intervenció, diré que el Govern té previst augmentar les dotacions per als ajuts d'emergència que presten els ajuntaments; augmentar els recursos a aquells aturats que es quedin sense prestació a través de la formació i dels itineraris d'inserció lligats al PRODI; posar en marxa nous plans locals d'ocupació en què crec que és del tot necessari establir aquesta aliança estratègica amb el món local, una aliança per promoure ocupació, per crear una xarxa pública d'ocupació eficient, eficaç, sumant esforços tots plegats, i això sense comptar amb els més de 120 milions d'euros que hem destinat a la cooperació amb el món local per a la formació i l'ocupació de persones aturades. El resultat ha estat que més de trenta-dues mil persones s'han beneficiat i en aquesta línia, precisament, i responent a situacions socials de desprotecció també obrirem un programa de [#] formació per a les persones sense prestació que participin en polítiques actives. I tenim previst reformar la Llei del 97, la Llei 10, de la renda mínima d'inserció modificant a la baixa el còmput de mesos necessaris per accedir a la prestació. Per tant, senyor diputat, polítiques a favor dels més desprotegits totes les que estiguin al nostre abast –les que estiguin al nostre abast–, les que siguem capaços en funció, fonamentalment, no de la nostra voluntat sinó dels recursos que tinguem al nostre abast.

I volia encetar aquesta part de la meva resposta també amb un dels altres temes a què vostè també a al·ludit i que constitueixen sens dubte també una de les polítiques

socials més importants que ha realitzat aquest Govern i que en moments de crisi també pren encara una major rellevància, m'estic referint a la política d'habitatge. Sap que han hagut d'arribar els governs de progrés per fer una veritable política d'habitatges, sense anar més lluny aquest matí li deia al portaveu socialista, en aquest cas, que projectes com el de les ARE permetran la construcció de setanta mil habitatges, la meitat d'ells de protecció oficial; que són moltes les polítiques realitzades en aquest àmbit, i m'agradaria explicar amb un cert detall algunes d'elles, tot i que m'allargui una mica.

Per tenir una visió de conjunt de la legislatura és bo saber que hem fet un salt més que notable: de les cinquanta-cinc mil llars i cent seixanta mil ciutadans beneficiaris de la política d'habitatge l'any 2007, passarem el 2010 a un total de tres-cents quaranta mil llars i sis cents noranta mil ciutadans, és al llarg de tota la legislatura; és sis vegades més. I no és menys important l'esforç realitzat en matèria de lloguer, per exemple, els ajuts al lloguers i, concretament, pel que fa referència a la convocatòria d'aquest any, de l'any 2009, compten amb una dotació de 59 milions d'euros el pressupost, un increment de més del 51 per cent respecte al 2008 i que permetrà atendre a l'entorn d'unes vint-i-vuit mil llars. A més a més, a això caldria sumar els joves del nostre país que poden sol·licitar la renda bàsica d'emancipació a la qual en aquest moment de l'ordre d'uns trenta-set mil joves ja tenen dret des de l'inici de la seva implantació. També hem aprovat l'ordre que convertirà els ajuts del pagament de lloguer i els ajuts personalitzats en l'allotjament en prestacions socials per a totes les llars que siguin beneficiàries, oferint la seguretat de la seva percepció en caràcter mensual.

Bé[#,], com li deia, abans de la crisi –abans de la crisi– ens fa prendre mesures extraordinàries, i les estem prenent, com, per exemple, el reforç també dels ajuts d'emergència per al pagament de l'habitatge. Vostè sap que un instrument tradicional de la Generalitat és la concessió de subvencions a les llars per cobrir un període transitori de dificultats de pagament de lloguers o de les quotes d'amortització ...

hipoteques[#]. Un dels compromisos del Pacte nacional per a l'habitatge és incrementar aquests ajuts en nombre de llars beneficiàries, en nombre de mesos de cobertura i també en l'import mitjà de les quotes a cobrir. Sabem que una de les conseqüències més funestes d'aquesta crisi econòmica sobre les llars és l'increment del risc d'exclusió social per pèrdua de l'habitatge en cas d'ajuntar-se una situació d'endeutament i la pèrdua, a més a més, del lloc de treball. I per fer front a aquest greu problema de dificultats extremes de pagament de l'habitatge cal incrementar la dotació pressupostària dels ajuts d'emergència per ampliar-ne el número de beneficiaris, i això és el que farem. Amb l'ampliació es passarà de les mil llars beneficiàries, de mitjana anual, a unes tres mil enguany, donant així cobertura a prop de deu mil ciutadans amb dificultats.

Per acabar amb el repàs de la política d'habitatge, faré esment a la política de rehabilitació. El subsector de la rehabilitació és el que s'ha demostrat més estable i ha mantingut també el seu volum d'activitat en aquest difícil context de la crisi del darrer any. Una part de l'atur que la resta del sector de la construcció ha generat, el més elevat de tots els sectors econòmics, pot trobar sortida reconduint l'activitat des de l'obra nova cap a la rehabilitació.

Els programes que combinen foment de la rehabilitació amb ocupació de mà d'obra aturada són òptims per aconseguir reforçar aquest triple objectiu de millorar les condicions dels habitatges, de mantenir l'activitat del sector de la construcció i d'incrementar la contractació de mà d'obra en atur. I en aquesta línia convé potenciar, precisament, el pla d'instal·lació d'ascensors i altres obres de rehabilitació energètica que entre altres està portant molt directament l'empresa pública Adigsa. I amb aquest esforç es podrien iniciar obres en prop de cinc mil habitatges beneficiant de l'ordre de quinze mil ciutadans. El total anual de rehabilitació arribaria així a cinquanta-cinc mil habitatges, és a dir, a 150.000 ciutadans beneficiaris, aproximadament.

Voldria ara, en aquesta intervenció, tractar un dels temes, també, als que vostè ha fet referència. Ho ha fet parlant del Pacte d'infraestructures i d'una de les condicions que posava Convergència, que era el transvasament del Roine, jo crec que una cosa que,

després de totes les infraestructures que estem construint, que estan ja construïdes, o que estan en procés de construcció, és difícil de mantenir, entre altres coses perquè no tindria cap sentit, fer les dessalinitzadores que estem fent, la interconnexió de les conques internes que estem fent i, a més a més, portar aigua no sabem molt bé d'on ni a quin preu ni amb quin cost. Bé, sí que ho sabem. Hi ha costos..., hi ha estudis, com vostès saben, que s'han realitzat al llarg del darrer any que clarament ho desaconsellen, per raons econòmiques, per raons mediambientals, i per raons, també, de caràcter polític.

Però bé, jo crec que és convenient fer un comentari a l'entorn d'aquestes infraestructures hidràuliques. Ahir deia que és important de cara al futur impulsar també un nou model de progrés que sigui sostenible econòmicament i ecològicament. Vostè ha fet referència, entre altres coses, ha dit que..., ha fet referència a la cimera de Copenhagen, a la reunió prèvia d'aquí de Barcelona, i també a que els temes de la mitigació del canvi climàtic són temes que avui estan a l'agenda internacional i estan a l'agenda internacional de tots els governs, dels governs dels grans països, i no s'entendria, tampoc, alguns canvis que s'han produït en la governança mundial sense també aquest factor, diguem-ne, de preocupació pel medi ambient i especialment pel canvi climàtic, fins i tot en països que no tenia aquesta tradició, diguem-ne, que no van signar Kyoto, però que sí que estaran presents a Copenhagen, i esperem que amb una voluntat també de donar una empenta al conjunt de mesures necessàries per mitigar aquest canvi climàtic.

No cal que recordi que en els darrers temps, parlant del canvi climàtic, vull dir..., no sé si fruit del canvi climàtic o no, vull dir, però vam tenir problemes d'abastiment d'aigua, no?, degut segurament al canvi climàtic, però també, com no, al que durant una sèrie d'anys no es van fer les infraestructures necessàries per garantir l'abastament d'aigua, de manera molt especial a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Jo estic segur que coincidirà amb mi que per superar aquesta situació de precarietat ha estat decisiva l'acció dels governs que estem fent les infraestructures hidràuliques que necessita el país, a la vegada que també impulsant un tema molt essencial que és la nova cultura de l'aigua. Estic convençut que la conjunció d'aquestes dues línies de

treball està donant al país per primera vegada una política de l'aigua coherent i viable, que ens està permetent la incertesa i la imprevisió del passat.

I per això vull recordar amb orgull algunes de les fites aconseguides i alguns dels projectes en curs. El passat mes de juliol vàrem inaugurar la dessalinitzadora del Prat, que no recordo que cap..., s'ha parlat de totes les obres van començar..., van ser del Majestic i el Partit Popular. No recordo a José María Aznar posant cap primera pedra de la dessalinitzadora. Si de cas, van posar una primera pedra del transvasament de l'Ebre, cap a València, que no s'ha produït.

Disposem d'una reserva de 75,9 milions d'euros del fons de disposició addicional tercera de l'Estatut. I vostè ha fet referència a tot el tema del desplegament de l'Estatut, des del punt de vista del desplegament legislatiu que nosaltres hem fet, el que ha fet el Govern Central, i especialment de temes importants com el finançament, la disposició addicional tercera, entre altres que són elements jo crec que essencials d'aquesta legislatura.

Bé, doncs, aquest fons de disposició de la disposició addicional tercera, que disposem d'aquesta reserva, per aplicar-los a la interconnexió Tordera-Cardedeu, que està previst que sigui operativa el segon semestre de l'any 2010. I disposem també d'una reserva de 31,5 milions d'euros del fons d'aquesta disposició addicional tercera, també, per aplicar-los a l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, que doblarà així la capacitat de la planta i que està previst que sigui operativa, també, en l'any 2010, el primer semestre de l'any 2010.

Comencem, per tant, a estar en condicions de fer efectiu el compromís..., començarem a estar en condicions de fer efectiu el compromís de reduir l'aportació d'aigua del Ter, conforme entrin en funcionament aquestes noves infraestructures d'abastament, amb la previsió de reduir la captació del Ter, en una mitjana en l'horitzó de l'any 2015, a l'entorn de 75 hectòmetres cúbics. En definitiva, decisió, previsió, rigor en l'obra de Govern i també en la política de l'aigua.

Bé, crec que amb això responc i desenvolupo algunes de les qüestions plantejades a les que vostè ha fet menció. Vostè ha fet menció, evidentment, a moltes altres coses, al·lusió, diguem, també, als residus, ha parlat de les polítiques socials de les beques

de menjador, ha parlat també a temes als que he fet referència en intervencions anteriors, sigui contestant al senyor Sirera respecte al Palau de la Música, o evidentment, en les diverses intervencions dels portaveus, de manera molt especial pel que fa referència a les mesures per afrontar l'atur, a les mesures per afrontar la crisi econòmica i també pel que fa referència, de manera molt especial, al desenvolupament de l'Estatut i a la posició del Govern, que si hi ha alguns que no la tenen clara, que diuen que és ambigua, jo crec que la posició del Govern i del president són molt clares respecte també al desenvolupament de l'Estatut i a, en fi, a la possible sentència del Tribunal Constitucional en aquest sentit.

També crec que tant en la meva intervenció d'ahir com en les respostes que avui he donat aquestes posicions estan suficientment clares. La llàstima és, evidentment, que el Partit Popular no retiri el recurs que va interposar; que no ho faci el defensor del poble, a qui li vaig demanar, precisament... Li vaig inquirir en un acte a Madrid, al que va venir escoltar-me, i vaig aprofitar l'ocasió, doncs, per dir que si era «poc de rebut» el recurs del Partit Popular, tampoc ho era del defensor del poble. Vull dir..., crec que aquest tema..., ho volia posar de relleu.

I res més, senyor diputat. Ho repeteixo, agraeixo la seva intervenció, la valoració que fa de la tasca del Govern, que ens ha de servir, com no, per tenir encara més motivació per treballar més, i per fer encara les coses millor. Sempre les coses es poden millorar i es pot treballar més i això és el que farem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor president. Senyor Bosch, vol fer ús del torn de rèplica? Té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Molt honorable president, li agrairé les concrecions que ha realitzat sobre alguns dels temes que havíem plantejat. Segur que els ajuntaments de Catalunya li agrairan el suport que ha expressat i en concret ho poden fer alguns que, divendres que ve, els membres de l'assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya celebren la seva reunió, el seu congrés. També el fet que hagi desenvolupat les polítiques socials de cara als sectors socials que més estan patint

els efectes de la crisi o la política d'habitatge o la nova política de l'aigua, o el tema del canvi climàtic, perquè és que, a mi m'agrada que aquest Parlament, que el Parlament del meu país parli dels mateixos temes que s'estan parlant a l'assemblea de les Nacions Unides o als Parlaments dels principals estats que són líders al món en la capacitat econòmica o de direcció política.

Però quan valorem una mica la qüestió i també la referència que hem fet a la defensa de l'Estatut, pensem que tot això és la demostració que el Govern d'esquerres ha arrabassat a Convergència i Unió la bandera de l'exclusivitat en la defensa de l'autogovern de Catalunya. Nosaltres som capaços de defensar Catalunya amb més eficàcia del que ho feia Convergència i Unió i alhora governem a partir d'unes altres prioritats, amb un programa d'esquerres.

Mirem el darrer any: més de vint lleis força important i d'un gran contingut social aprovades pel Parlament; l'acord de finançament assolit; l'Estatut desplegant-se; i quatre pactes nacionals aquesta legislatura en qüestions fonamentals –l'habitatge, la immigració, la innovació i la recerca i ben aviat les infraestructures–; i l'hospital de Sant Pau remodelat; i la nova dessalinitzadora del Llobregat; i el desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra finalitzat; i una política pública d'habitatge que potencia el lloguer i la rehabilitació; i l'aplicació de la Llei de barris; i una política contra la violència masclista, amb un programa específic del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones; i l'esforç en l'aplicació de la Llei de la dependència; i l'Acord per a l'ocupació juvenil; i la Ciutat de la Justícia; i l'augment de la qualitat democràtica que significa la Llei de fosses.

Queda més d'un any de legislatura. Seria bo no caure en la trampa dels que intentaran convertir tot l'any en una llarga campanya electoral. Nosaltres optem perquè el Parlament i el Govern aprofitin a fons aquest temps, decidiu per sortir de la crisi econòmica i per culminar l'acció de Govern. Hi ha molta feina a fer i seria una irresponsabilitat desviar l'atenció cap a una suposada campanya d'unes eleccions que el president convocarà quan pertoqui.

Aquest any, el Govern haurà de continuar treballant amb uns pressupostos que tinguin com a primera prioritat la lluita contra la crisi. Ha de ser l'any d'actuacions en favor de

la mobilitat sostenible; de l'inici de la recuperació del riu Ter; del nou hospital del Baix Llobregat a Sant Joan Despí; el primer trimestre de l'any que ve, del nou centre integral d'emergències a Reus; de la inauguració de la seu del Memorial Democràtic; de l'apagada analògica; de l'aprovació dels plans d'usos i gestió de les zones Zepa lligades als nous regadius; de la prevenció i control de la grip A des de la transparència i sense fomentar l'alarmisme; de reforçar el paper de la universitat; de tramitar la creació dels parcs naturals de Collserola, de les muntanyes de Prades i el del Montgrí - Les Illes Medes, amb la protecció de paisatges emblemàtics com Vilanera al municipi de l'Escala; de l'aplicació dels plans de desplegament de la recollida selectiva de la brossa orgànica a partir de gener de l'any que ve; de l'aplicació del Pla d'habitatge 2009-2012; de l'aprovació, entre d'altres, de les lleis del Síndic de Greuges, del llibre segon del codi civil, d'acollida de les persones immigrades, de la dels drets i oportunitats de la infància i l'adolescència o la de prevenció i control ambiental de les activitats econòmiques; de l'inici de l'establiment del nou marc legal que l'Estatut preveu pels ajuntaments, i que començarà amb la Llei del consell de governs locals; de revisar els mòduls de subvenció del servei d'escoles bressol, per tal que s'ajustin els costos reals avui suportats pels ajuntaments; del retorn de la darrera documentació catalana confiscada després de la guerra; d'una atenció que reclamem prioritària cap a l'agricultura i el món rural, les bases de la qual haurien de poder-se concretar en la celebració del Ple monogràfic del Parlament que la Unió de Pagesos reclama; de la concreció a Catalunya de l'acord signat pel Govern Central i els sindicats pel que fa a la funció pública; de pactar amb els agents socials un paquet de mesures a curt termini derivades de l'acord estratègic per fer front a la crisi econòmica que inclogui els serveis d'ocupació, les polítiques industrials, la formació professional, l'habitatge, la dependència o la renda mínima; de vetllar perquè les possibles fusions de caixes d'estalvis serveixin per aportar solvència i no per reduccions de plantilla no negociades; per donar garanties de proximitat al territori i a la gent i perquè la participació dels treballadors en els consells d'administració no en surti perjudicada.

El nostre grup parlamentari continuarà treballant en aquesta línia i donant suport al Govern en l'aplicació dels acords derivats de l'actualització del Pacte d'Entesa. Estem

convençuts que actuant així fem el que la majoria de la ciutadania ens demanda, i ho farem des de la lleialtat al programa de Govern i des de la nostra forma d'entendre la política.

Nosaltres considerem que és essencial, davant els reptes globals als que ens enfrontem que les institucions públiques promoguin el canvi d'uns hàbits socials que han passat a ser insostenibles. Per això valorem

Fitxer 26

...forma especial que la cultura de l'aigua, a la qual vostè president feia ara referència, basada en l'estalvi hagi arrelat entre la ciutadania més enllà de l'episodi de la sequera que vàrem viure l'any passat, o el canvi en el prestigi social que s'atribuïa a valors com la velocitat a la carretera. Avui cada vegada més gent ha canviat la seva consideració sobre els conductors que no compleixen els límits de velocitat en les carreteres, ja no són objecte d'admiració, sinó de preocupació i de rebuig. La reducció del nombre de morts en accident gràcies a la gestió sostenible del trànsit i de la seguretat viària reforça aquesta percepció.

I ens pertoca de vegades impulsar polítiques que provoquen les ires interessades dels grups polítics conservadors. És el cas de tanta intoxicació com s'ha fet amb la Xarxa Natura 2000 i amb les zones ZEPA. És que el Govern de Convergència i Unió no coneixia la política europea amb relació a aquesta qüestió? Per quina raó sinó per populisme i previsions electoralistes va crear un conflicte entre les expectatives dels regants i amb la mateixa Unió Europea que hagués pogut suposar milions per a Catalunya? Ara el que toca és menys demagògia i bastir un consens territorial bàsic entre administracions, regants i entitats ecologistes per optimitzar les oportunitats que significa el canal Segarra-Garrigues. Per això, president, celebrem el seu reconeixement que la viabilitat del projecte de transformació agrària i territorial de les comarques de ponent que representa el canal Segarra-Garrigues ha esta possible gràcies a la seva reconducció per fer-lo compatible amb la preservació dels valors ambientals i de la biodiversitat, valors que també són una riquesa d'aquestes comarques si es saben integrar i gestionar d'acord amb les directives europees.

Val la pena recordar que aquests condicionants ambientals que avui semblen obvis i són assumits per la majoria, van suscitar durant l'època del Govern Maragall i després tota mena d'injustes incomprensions i desqualificacions.

També podríem recordar l'escàndol que es va muntar quan en la discussió dels pressupostos de 2009 el meu grup va plantejar mesures per a l'eliminació progressiva de les bosses de plàstic. Semblava que l'activitat econòmica del país podia enfonsar-se. Mig any després, al mes de juliol, es signava un acord sense precedents entre el Departament de Medi Ambient i totes les organitzacions del sector de la distribució i el comerç per reduir la utilització de les bosses de plàstic. Si les mesures adoptades fossin insuficients, el 2012 es promourà la diferenciació del preu de les bosses del producte adquirit o se'n gravarà el consum. Ara fins i tot algunes grans cadenes de supermercats, conscients de la sensibilitat ciutadana amb relació a aquest tema, ho utilitzen en campanyes publicitàries com a valor afegit.

O podem parlar de les polítiques públiques de la memòria, recels inicials que un conseller membre del partit hereu del PSUC fos qui liderés la qüestió, i avui, acord majoritari que s'estan impulsant polítiques des de la pluralitat i el respecte. O les famoses càmeres de les comissaries dels Mossos d'Esquadra, que varen ser titllades de «*gran hermano*» per l'oposició i que s'han demostrat una garantia per als mateixos mossos contra denúncies falses i per als ciutadans. Des del Síndic de Greuges a Amnistia Internacional i altres entitats defensores dels drets humans ho aplaudeixen.

Des d'aquesta especificitat, el meu grup fa seva tota la tasca de govern, des de la primera a la darrera mesura aprovada ahir: el Decret de suport a les famílies monoparentals, i col·laborarà aquest darrer any de legislatura a fer arribar a la ciutadania una activitat que ha capgirat les prioritats de govern de l'etapa de Convergència i Unió i també els sectors socials a qui van especialment adreçades.

Avui hem conegut les grans propostes de Convergència i Unió: rebaixar els impostos, reformar el mercat laboral, sense dir en quina direcció, i fer un pacte d'infraestructures sense iniciativa. Una mica pobre.

Vostè, president, parlava ahir que aquest Govern catalanista i d'esquerres no serà un parèntesi, per nosaltres tampoc. I miri si ho tenim clar, Iniciativa per Catalunya Verds -

Esquerra Unida i Alternativa en un futur pot estar al Govern o a l'oposició, però el nostre compromís públic és que només serem al Govern si aquest és d'esquerres i pacta un programa d'esquerres. Per alguns això és autolimitar-se les possibilitats de pacte; per nosaltres és un exercici de transparència i claredat davant la ciutadania.

Moltes gràcies.